

Lauridsen: Ja, efter det Foredrag, jeg holdt forleden Dag, havde jeg egentlig ikke nogen Anledning til at gaa ind paa at gjendrive den Lovprisning af det juridiske Fakultet, som det ærede Medlem fra Stubbe-
 tjøbing (N. S. Larsen) fremsatte. Da jeg nu haaber, at der ved anden Leilighed, ved 2den Behandling af dette Lovforslag, eller maasse i sin Tid ved Behandlingen af Sag-
 førerloven, der ligger i Landstinget, vil blive Anledning til at komme nærmere tilbage til dette Punkt, skal jeg for Tiden indskrænke mig til overordentlig korte Bemærkninger. Jeg skal gjøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem fra Stubbe-
 tjøbing, og det er den, at jeg maa protestere mod den, som det forekommer mig, noget usine Maade, hvorpaa han insinuerede om sine Modstandere, at de talte med Løshed og af Lyst til at genere og deslige. Hvis jeg havde staaet her og talt om, at Universitetsprofessorerne fordele de dem anbetroede Beneficier paa en uretfærdig og urigtig Maade, og at de gjennemgaende viste Uretfærdighed ved Examinationen, saa vilde jeg indrømme, at det ærede Medlems Insinuationer vilde være berettigede. Men den Kritik, jeg har under-
 kastet det juridiske Fakultet, forekommer mig at være holdt i Former, som ikke fornærme nogen enkelt Mand, og jeg skal meddele det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen), at det ikke kunde falde mig ind at bryde mig det fjerneste om hans moralske Dom om min Udfærd her i Thinget. Forholdet er ganske simpelt det, at jeg talte, fordi jeg mente, at det var rigtig, at der blev sagt, hvorledes Studiet drives af de Unge ogsaa i dette Dieblit. Der er dog en enkelt Ting, som det undrer mig noget, at Skarpsindigheden fra Stubbe-
 tjøbing (N. S. Larsen) fuldstændig har misforstaaet i mit Foredrag, da jeg talte om Indøvelse i Grundtætninger og den praktiske Fortolkning i Modsætning til den nuværende Doceringsmethode ved Universitetet. Da mener jeg netop, at der maa foretages en Vending, i Stedet for de Diktat-Forelæsninger og den umaadelige Læren af Fortolkninger, der i dette Dieblit finder Sted, og som, hvis den blev indstrakt til hele Faget, som den jo virkelig lovmæssig skulde, efter min Mening vilde gjøre det umuligt for noget Menneſte at lære det fornødne Penjum. Jeg skal meddele ganske jævnt hen, at det lærer saamaend heller ikke et eneste Menneſte; i den Henseende kan jeg trøste det ærede Medlem fra Stubbe-
 tjøbing. Der er mellem Manuduktørerne og dem, der besøge Manuduktørerne, en ned-
 arvet Tradition om, hvad der kan blive

skriftlige Examensspørgsmaal, og hvad der maa læres, og det skulde undre mig, om ikke Professorerne kjendte Noget til denne selv Manuduktion. De største Manuduktører drive jo for en stor Del deres Virksomhed netop paa Professorernes Ubefaling, og det skulde undre mig, om de ikke have en Følelse af, at f. Ex. Kriminalprocessen og Statsforvaltningsretten her i Landet fuldstændig forsummes. Jeg skal tilføje, at der er saa mange andre Dele af det juridiske System, som i lige Maade forsummes. Naar jeg tillod mig at fremsætte et beskedent Forslag, gif det ud paa, at det vilde være meget heldigt, i Stedet for at lade de Studerende lære alle de Fortolkninger udenad, hvorved der paahyrdes dem et overordentligt Arbejde, saa at lade dem med Loven i Haanden lære at fortolke og anvende Loven, i alt Fald delvis. Jeg kan godt gjøre en personlig Bemærkning om den Ting. Da jeg gif op til Examen, var jeg „inte meget med paa den“. Jeg havde læst de paagjældende Professors Lærebøger og kunde dem nogenlunde udenad, og jeg var derfor anset i min Tid for en udmærket Student. Men i Virkeligheden kan jeg sige — og det gjælder om næsten Alle, jeg har ogsaa haft Leilighed til manuducere — at saasnart man kommer til et Tilfælde, som ikke er refereret i Bøgerne, og hvor der ikke er anført Argumenter for og imod i Bøgerne, mærker man, at man har faaet en yderst svag Uddannelse. Det skulde undre mig, om ikke det ærede Medlem undertiden har mærket det hos Juristerne; det var i hvert Fald Tilfældet med mig, da jeg var færdig. Det ærede Medlem tillod sig at anbefale Lærebøgerne og sige, at de vare gode. Jeg skal nu gjøre opmærksom paa en Ting, og det er den, at det ærede Medlem efter min Mening gjorde sig skyldig i en urigtig Refereren af, hvad jeg havde sagt. Jeg har ikke i fjerneste Maade sagt, at der var flere Diktat-Forelæsninger nu end tidligere, men jeg har sagt, hvad der staaer at læse i mit Foredrag Spalte 1873, at Bøgerne svulme mere og mere op, og at Lærefagets Omfang svulme op og det er slet ikke sat i nogenjombelst Forbindelse med Spørgsmaalet om Diktat-Forelæsninger. Det er meget muligt, at disse efterhaanden ere svundne mere og mere ind, og det er vel endog sandsynligt, men det hindrer ikke, at Lærebøgerne ved Universitetet fra Studenternes Standpunkt ere dårlige Lærebøger. Jeg tror, at det ærede Medlem forvegler, hvad det vil sige, om man lod de Studerende lære et enkelt Fag rent videnskabeligt, saaledes som ved Magisterkonferencer, og saa at lade dette ske ved alle